

ΚΕΚΡΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΙΡΩ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η ΕΝΟΤΗΣ.

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ Μηνός,

Ἔως ἂν διδαχῶσι πολλοί, καὶ πληθυνθῇ ἡ γνῶσις.

ΕΤΟΣ Α'. — 15 Ἀπριλίου 1876 — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 4.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

Χρονικὸν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας. — Προδότου τὰ Αἰγυπτιακά. — Περὶ Παπύρου.
— Σύνοψις τῆς ἱστορίας τῆς Κύπρου. — Αἱ ἐν τῷ σχολείῳ τῶν ἀρρένων δοκιμαστικαὶ
ἐξετάσεις.

ΕΝ ΚΑΙΡΩ

Ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τυπογραφείου

ΜΙΣ. Κ. ΝΟΜΙΚΟΥ.

—
1876.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΙΡΩΤΕΑ.

Διὰ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ συνδρομητᾶς	Φράγκα	30
Διὰ τοῦ ἐκτὸς τῆς Αἰγύπτου	»	35
Διὰ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου	»	20

Ὁ ΚΕΚΡΩΨ ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶσαν ἑφημερίδα ἢ περιοδικόν. Τὰ μετ' αὐτοῦ ἀνταλλασσόμενα φύλλα, χρησιμεύοντα διὰ τὸ Ἀναγνωστήριον τοῦ Συλλόγου, δεόν ν' ἀπευθύνωνται:

À la Société Littéraire Hellénique «L'Union» CAIRE.

Ὅσοι τῶν ἐκδοτῶν ἑφημερίδων ἢ περιοδικῶν συγγραμμάτων δὲν ἐπιθυμοῦσι ν' ἀνταλλάξωσι τὰ φύλλα των πρὸς τὸν ΚΕΚΡΩΨΑ παρακαλοῦνται νὰ ἐπιστρέψωσι τό τε παρὸν καὶ προηγούμενα φυλλάδια, ἅπερ τοῖς ἀπεστάλησαν ἐπ' ἀνταλλαγῇ.

BIBLIA NEOΦΑΝΗ

Εἰς τὸ παρὸν ἐξώφυλλον τοῦ ὁ ΚΕΚΡΟΥΘ θέλει ἀναγγέλλει τὴν ἐκδοσιν παντὸς οἰουδῆποτε νεοφανεῦς βιβλίου, εὐ ἀντίτυπον ἤθελε σταλεῖ παρὰ τοῦ ἐκδότου πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Φιλεκπαιδευτικὸν Σύλλογον « ἡ Ἑνότης ».

ΟΜΗΡΟΣ

Περιοδικὸν τοῦ ἐν Σμύρνῃ ὁμωνύμου Φιλεκπαιδευτικοῦ
Συλλόγου

ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ προπληρωτέα, ἐν Καῖρῳ καὶ τῇ Ἀνω Αἰγύπτῳ φρ. 15.
Ἐπιστατεῖ ἐν Καῖρῳ καὶ τῇ Ἀνω Αἰγύπτῳ ὁ Ἑλληνικὸς Φιλεκπαιδευτικὸς
Σύλλογος ΕΝΟΤΗΣ.

ANNUAIRE

DE L' ASSOCIATION
POUR L' ENCOURAGEMENT
DES ÉTUDES GRECQUES
EN FRANCE.

Paris 9e Année 1875

Maisonneuve et Cie Libraires — Éditeurs.

Ὁγκώδης τόμος ἐκ 472 σελίδων εἰς ὀγδοὺν, περιέχων πολλὰς ἑλληνικὰς
φιλολογίας πραγματείας, ἀρχαῖα ἀνέκδοτα, ἔργα, ἀρχαίας ἐπιγραφάς, κτλ.

Τιμᾶται φρ. 8.

Ἐπιστατοῦσι
καὶ ἐπιμελοῦνται τῶν συμφερόντων τοῦ Κέκροπος,
Ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον.

- Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ Κ. Ε. Ε. Ρούπας.
» Δαμανχοῦρ, ὁ Κ. Ἐπ. Σολομωνίδης, ἰατρός.
» Φαγιούμ, ὁ Κ. Ἀντ. Καμπάνης, Ἑλλήν. Πράκτωρ.
» Βίρκετ-έλ-Σάδ, ὁ Κ. Π. Ἡσαΐας.
» Βένχα, ὁ Κ. Ἀλέξ. Καμπάνης.

Εἰς τὸ ἐξωτερικόν.
Ἐν Σμύρνῃ ὁ Φιλεκπαιδευτικὸς Σύλλογος « Ὅμηρος ».
» Ἀθήνῃς » » » « Ὁμόνοια ».

Κ Ε Κ Ρ Ο Ψ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η ΕΝΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Α'.

15 Ἀπριλίου 1876.

ΦΥΛ. Δ'.

ΧΡΟΝΙΚΟΝ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ὑπὸ

Δ. Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ.

—ο—

(Συνέχεια.)

21

ΠΕΤΡΟΣ Β'.

(371—380 Μ.Χ.).

Διάδοχος τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου ἐξελέχθη ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων Πέτρος ὁ Β', ἀλλ' ὁ τῶν ἀρειανιστῶν πατριάρχης Λούκιος, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῶν μεγιστάνων τοῦ αὐτοκράτορος Οὐάλλεϊτος, συνέλαβε καὶ καθεῖρξεν αὐτὸν ἐν δεσμοτηρίῳ. Ἀπαλλαγείς δὲ τῶν δεσμῶν ὁ Πέτρος, ἀπέδρα εἰς Ῥώμην, ὅπου διέτριψε μέχρι τοῦ 378. Τότε δὲ μόλις ἐπανελθὼν καὶ ἐγκαταστὰς εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον του, ἀνεβίβασε, καθὼ πρῶτος τῆς Ἀνατολῆς ἱεράρχης, ἐπὶ τῇ αἰτήσει δὲ πολλῶν ἐπισκόπων, Γρηγόριον τὸν Ναζι-

ανζηνὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀλλὰ μετὰ μικρὸν, μεταβαλὼν γνώμην, ὠνόμασεν ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως τὸν κυνικὸν φιλόσοφον Μάξιμον, καὶ ἀπέστειλε τρεῖς ἐπισκόπους τῆς Αἰγύπτου, ἵνα τὸν προχειρίσωσι. Ἐπειδὴ δ' ὁ Πάπας Ῥώμης ἀπεδοκίμωσε τὴν διαγωγὴν του ταύτην, Σύνοδος μὲν, ἐν Κωνσταντινουπόλει συγκροτηθεῖσα, ἐπεκύρωσε τὸν διορισμὸν τοῦ Γρηγορίου, οὗτος ὁμῶς παρητήσατο τοῦ θρόνου, μὴ ἀνεχόμενος τὰ σκάνδαλα καὶ τὰς κατακραυγὰς τῶν ἐξ Αἰγύπτου ἐπισκόπων. Ἀπέθανε δὲ Πέτρος ὁ Β', ἐν τῇ β' ἔτει τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, τῇ 20 τοῦ αἰγυπτιακοῦ μηνὸς Μεσχίρ (14 Φεβρουαρίου) τοῦ 380 ἔτους.

22

ΤΙΜΟΘΕΟΣ

(380—385 Μ.Χ.).

Τὸν Πέτρον διεδέξατο εἰς τὴν πατριαρχίαν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Τιμόθεος, ὅστις τὸ ἐ-

πόμενον ἔτος παρέστη εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει σύνοδον, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὴν δυσμενῶς πρὸς αὐτὸν διακειμένην, ἀπεσύρθη. Ἀπέθανε δὲ ἐν τῷ ζ' ἔτει τῆς βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, τῇ 26 τοῦ μηνὸς Ἐπιφί (20 Ἰουλίου) τοῦ 385 ἔτος.

23.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ.

(385—412 M.X.).

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τιμοθέου ἀνέβη εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐκκλησίας ὁ Θεόφιλος, τέως ἀρχιεπίσκοπος αὐτῆς. Ρέκτης καὶ ἀποφασιστικὸς ἀνὴρ, διενήργησε μικρὸν μετὰ τὴν ἀνάρρησίν του τὴν ἀνά πᾶσαν τὴν Αἴγυπτον καταστροφὴν τῆς εἰδωλολατρίας μετὰ τσαύτης σκληρότητος καὶ βίας, ὥστε καὶ αὐτῶν τῶν εὐσυνειδήτων χριστιανῶν διήγειρε, καὶ διεγείρει μέχρι τοῦ νῦν, τὴν ἀποδοκιμασίαν. Προσελκύσας τὴν εὐνοίαν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τυχὼν τῆς συγκαταθέσεως αὐτοῦ, ἐξέδωκε πρὸς πάντας τοὺς ἐν τῇ πατριαρχικῇ περιφερείᾳ τοῦ ἐπισκόπους ῥητὰς διαταγὰς καὶ ὁμοιόμορφους ὁδηγίας περὶ συγχρόνου ἀπανταχοῦ τῆς Αἰγύπτου καταστροφῆς τῶν εἰδώλων. Καὶ δὴ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἅπαντα τὰ μέρη τῆς Αἰγύπτου ὁ φανατικὸς ὄχλος, συμβοηθούμενος ὑπὸ τῆς δημοσίου δυνάμεως καὶ ὀδηγούμενος εἰς τὴν καταστροφὴν ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων καὶ μοναχῶν, ὥρμησε μανιώδης κατὰ τῶν ἐθνικῶν, κατεσύντριψε τὰ εἰδώλα αὐτῶν, κατέπηρε καὶ κατεδάφησε τοὺς ναοὺς, κατέσφαξε τοὺς ἀντιστάντας, ἐξέωσε τῆς Αἰγύπτου τοὺς περισωθέντας, ἐδήμεισε καὶ διήρπασε τὰ ὑπάρχοντά των, καὶ μόλις ἐπέτρεψε τὸ ζῆν πρὸς τοὺς ἀσπασμένους ἐξ αὐτῶν τὸν χριστιανισμόν.

Δραματικώταται δ' ἰδίως ὑπῆρξαν αἱ σκηναὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διωγμοῦ τὰ τελευταῖα τοῦ ἐλληνισμοῦ λείψανα, καταφυγόντα καὶ κατακλεισθέντα εἰς τὸ ὄχυρόν Σαραπίον, ἀντέστησαν αὐτόθι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας κατὰ τῶν ἐφόδων τοῦ μανιώδους πλήθους· μάτην οἱ παραβολάνοι, ὁπλοφόρον μοναχικὸν τάγμα, ἐφώρμων εἰς ἐκπόρθησιν τοῦ τελευταίου αὐτοῦ προπυργίου τῆς ἐλληνικῆς σοφίας καὶ δόξης· αἱ πανταχόθεν πρὸς τὸ Σαραπίον ἀνάγουσαι μεγαλοπρεπεῖς μαρμαρίναι κλίμακες ἐστρώθησαν ἐκ πτωμάτων τῶν ἐφορμούντων θρησκομανῶν· ἀλλὰ τέλος οὗτοι ἀπελπισθέντες νὰ κυριεύσωσι τὸ Σαραπίον ἐξ ἐφόδου, ἔβαλον πῦρ καὶ κατέκαυσαν αὐτὸ· μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ Ἑλλήνων καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῷ ἀποκειμένων προαιωνίων κειμηλίων τέχνης καὶ ἐπιστήμης. Ἡ καταστροφὴ αὕτη τοῦ Σαραπίου ὑπῆρξε συμφορὰ ἀνεπανόρθωτος, οὐχὶ πλέον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὁλοκλήρου· διότι ἐν τῷ Σαραπίῳ ὑπῆρχον συνειλεγμένα καὶ φυλασσόμενα πάντα τὰ ἐκ προηγουμένων καταστροφῶν τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διαφόρων δημοσίων βιβλιοθηκῶν περισωθέντα χειρόγραφα βιβλία, εἰς πολλὰς ἐτι χιλιάδας ἀριθμούμενα, ἅτινα ἐγένοντο δυστυχῶς παρανάλομα τοῦ παμφάγου πυρὸς καὶ ἀπολέσθησαν οὕτως ὀριστικῶς καὶ ἀνεπανορθώτως ἐπὶ μεγίστη ζημίᾳ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὅπερ διὰ τῆς ἀπωλείας ταύτης πλείστους ὀπισθοδρόμησεν αἰῶνας ἐν τῇ ἐδῶ τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Τρόφιμος ὑπάρξας ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ ὁ Θεόφιλος τῶν μοναστηρίων τῆς Νιτρίας καὶ ἐπομένως ὁπαδὸς τῶν ἐν αὐτοῖς παραδεδεγμέ-

ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΤΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

ὑπὸ

Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχεια).

§ 19. Κατακλύζει δ' ὁ Νεῖλος, ὅταν ὑπερεκχειλίῃ, οὐ μόνον τὸ Δέλτα, ἀλλὰ καὶ τοῦ Λυβικοῦ καλουμένου τόπου καὶ τοῦ Ἀραβικοῦ ἐνιαχοῦ μέρη εἰς ἔκτασιν δύο ἡμερῶν δρόμου ἐκατέρωθεν, καὶ πλείοτερον ἐτι τούτου καὶ ὀλιγώτερον. Περὶ δὲ τῆς φύσεως τοῦ ποταμοῦ οὔτε παρὰ τῶν ἱερέων, οὔτε παρ' ἄλλου τινὸς ἠδυνήθη νὰ πληροφορηθῇ τι. Περὶ γὰρ δ' ἡμῶν νὰ μάθω παρ' αὐτῶν διατί ὁ Νεῖλος αὐξάνει μὲν ἀκαταπαύστως ἐπὶ ἑκατὸν ἡμέρας, ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν θερινῶν τροπῶν· ἀφοῦ δὲ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἑκατὸν ἡμερῶν, ἀρχίζει νὰ ὀλιγοστεύῃ, καὶ ταπεινοῦται, ὥστε διατελεῖ καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα χαμηλὸς μέχρι τῆς ἐπανάδου τῶν θερινῶν τροπῶν· οὐδὲν λοιπὸν περὶ τούτων ἠδυνήθη νὰ πληροφορηθῇ παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἐρωτῶν αὐτοὺς διὰ τίνα λόγον ὁ Νεῖλος παρυσιαίνει φαινόμενα ἀντίθετα πρὸς τὰ τῶν ἄλλων ποταμῶν, ὡς ἐπίσης εἰς μάτην ἡρώτων, ἵνα μάθω, διατί μόνος ἐκ πάντων τῶν ποταμῶν ὁ Νεῖλος δὲν παράγει ὁροσεροὺς ἀνέμους.

§ 20. Ἀλλ' ὅμως τινὲς τῶν Ἑλλήνων, θέλοντες νὰ ἐπιδείξωσι σοφίαν, τρεῖς διαφύρου ἐξήνεγκαν περὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ Νεῖλου ἰδέας, ὧν τὰς μὲν δύο οὐδὲ μνείας ἀξίας ἡγούμενος, μόλις σημειῶ ἐταῦθα, λέγων, ὅτι κατὰ τὴν μὲν αἰτίαν τῆς αὐξήσεως τοῦ ποταμοῦ θεωροῦνται οἱ ἐτησίοι ἄνεμοι, οἵτινες ἐμποδίζουσι τὸν Νεῖλον νὰ ἐκρέῃ εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ὁμοῦς πολλάκις μὲν ἐτησίοι ἄνε-

(ἀκολουθεῖ).

μοίως· ἔτι δὲ, ἂν αἰτίοι τοῦ φαινομένου ᾦσαν οἱ ἐτησίοι, ἔπρεπε καὶ οἱ ἄλλοι ποταμοὶ, ὅσοι ρέουσι πρὸς τὸ σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, ἐξ αὐτοῦ πνέουσιν οἱ ἐτησίοι, ὡς αὐξάνουσιν ὁμοίως καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν μὲ τὸν Νεῖλον· ἔπρεπε μάλιστα νὰ συμβαίῃ τούτο τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον, μικρότεροι ὄντες, ἔχουσιν ἀσθενέστερα τὰ ρεύματα· ἐν τούτοις ὑπάρχουσι πολλοὶ ποταμοὶ ἐν τῇ Συρίᾳ καὶ ἐν τῇ Λιβύᾳ, οἵτινες οὐδὲν πάσχουσι τοιοῦτον οἶον ὁ Νεῖλος.

§ 21. Ἡ δὲ δευτέρα γνώμη, καίτοι ἀνεπισημονεστέρα τῆς πρώτης, τυγχάνει δ' ὁμῶς θαυμασιότερα, ὡς εἰπεῖν, καθότι κατ' αὐτὴν ὁ Νεῖλος μηχανάται ταύτας ὡς λαμβάνων τὰς πηγὰς τοῦ ἐκ τοῦ Ὀκεανοῦ, ὅστις περιβρέει τὴν γῆν πᾶσαν.

§ 22. Ἡ δὲ τρίτη τῶν γνωμῶν, καίτοι οὖσα πολὺ τῶν ἄλλων πιθανώτερα, εἶνε οὐχ ἥττον ψευδής, διότι οὐδ' αὐτὴ οὐδὲν ἐξηγεῖ, ἅτε θεωρούσα, ὅτι ὁ Νεῖλος, σχηματίζομενος ἐξ ἀναλυομένης χιόνος, ῥεῖ μὲν ἐκ τῆς Λιβύας διὰ μέσου τῆς Αἰθιοπίας, ἐκβάλλει δὲ εἰς τὴν Αἴγυπτον. Πῶς δὲ σχηματίζεται ἐξ ἀναλυομένης χιόνος, ἀπὸ ῥεῖ ἐκ θερμότητων τόπων εἰς ψυχρότερους; Ὅρθως τις περὶ τῶν τοιούτων σκεπτόμενος, πολλοὺς ἀνευρίσκει λόγους, ἵνα πεισθῇ, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὕτω καὶ πρώτην μὲν καὶ μεγίστην ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ὁ Νεῖλος δὲν σχηματίζεται ἐξ ἀναλυομένης χιόνος, παρέχουσιν οἱ ἄνεμοι, οἵτινες πνέουσιν ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν θερμοὶ· δευτέραν δὲ τὸ ὅτι εἰς τὴν χώραν ταύτην οὔτε βρέχει οὔτε χιονίζει (1), διότι, ὅταν πέσῃ που

χιὼν, ἀνάγκη νὰ βρέξῃ μετὰ πέντε ἡμέρας ὥστε, ἂν ἐχιόνιζεν εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους, ἔπρεπε καὶ νὰ βρέξῃ. Τρίτην δὲ ἀπόδειξιν παρέχει τὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ εἶνε μέλανεσ ἐκ τοῦ καύσωνος, ἰκτῖνοι δὲ (περδικκοῖερακες) καὶ χελιδόνες δὲν ἀπολείπουν δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἐκεῖθεν, καὶ οἱ γέραντοι, φεύγοντες τὸν χειμῶνα, τὸν γινόμενον εἰς τὴν Σκυθίαν, ἔρχονται καὶ παραχειμάζουσιν εἰς τοὺς τόπους τούτους. Ἐὰν λοιπὸν ἐχιόνιζεν, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, εἰς ταύτην τὴν χώραν, δι' ἧς ῥεῖ καὶ ἐξ ἧς ἄρχεται ῥεῶν ὁ Νεῖλος, οὐδὲν τούτων ἐξ ἁπαντος θὰ συνέβαιεν.

§ 23. Ὁ δὲ εἰπὼν τὴν περὶ τοῦ Ὀκεανοῦ ἰδέαν, ἠρύσατο αὐτὴν ἐκ μύθου σκοτεινοῦ, καὶ δὲν χρήζει ἐξελέγξεως· διότι ἐγὼ οὐδένα γινώσκω ποταμὸν καλούμενόν Ὀκεανόν· νομίζω δέ, ὅτι ὁ Ὀμηρος ἢ τις τῶν πρὸ αὐτοῦ ποιητῶν, ἐφευρών τὸ ὄνομα, εἰσήγαγεν αὐτὸ εἰς τὴν ποίησιν.

§ 24. Ἐπειδὴ δὲ πρέπει, ἀπὸ ἐμέμφθην τὰς προειρημένας γνώμας, νὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ τὴν ἐδικὴν μου περὶ τῶν ἀγνώστων αὐτῶν, θὰ ἐκθέσω τὸν λόγον, δι' ὃν ἐγὼ νομίζω, ὅτι αὐξάνει ὁ Νεῖλος κατὰ τὸ θέρος. Ἐπειδὴ ὁ ἥλιος κατὰ τὸν χειμῶνα ἀποδιώκεται τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ ὁδοῦ ὑπὸ τοῦ ψύχους, ἀπέρχεται εἰς τὰ ἀνώτερα τῆς Λιβύας μέρη· αὐτὸς εἶνε ἐν συντομίᾳ ὁ λόγος τῆς αὐξήσεως ταύτης· διότι εἶνε φανερόν, ὅτι ὅσον μᾶλλον ὁ

ἀμφιβολίας ὅτι καὶ βρέχει ἀφθονώτατα κατὰ τὰς χώρας, ἐν αἷς ἔχει τὰς πηγὰς τοῦ ὁ Νεῖλος, καὶ χιονίζει ἐπὶ τῶν ὑπὸ τὸν ἰσημερινὸν αὐτὸν χειμέτων ὁρέων τῆς Σελήνης.

(1) Σήμερον εἶνε γνωστὸν καὶ ἐκτὸς πάσης

ἥλιος πλησιάζει πρὸς χώραν τινὰ, τοσοῦτον μᾶλλον αὐτὴ διψᾷ ὑδάτων καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ρεύματα τῶν ποταμῶν ταπεινοῦνται.

§ 25. Ἐξηγῶ ἤδη τοῦτο ἐν ἐκτάσει οὕτως: Ὁ ἥλιος, εὐρισκόμενος εἰς τὰ ἄνω τῆς Λιβύας, ἐπενεργεῖ ὡς ἐξῆς· ἐπειδὴ διαρκῶς τυγχάνει αἰθρίας ὁ αἰὴρ τῶν μερῶν ἐκείνων, καὶ ἡ χώρα εἶνε θερμὴ, μὴ ὑπαρχόντων ἀνέμων ψυχρῶν, ὁ ἥλιος ποιεῖ, ἐκεῖσε εὐρισκόμενος κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅ,τι ποιεῖ καὶ τὸ θέρος παρ' ἡμῖν· διερχόμενος δηλ. διὰ μέσου τοῦ οὐρανοῦ, ἔλκει πρὸς αὐτὸν τοὺς ἀτμοὺς τοῦ ὕδατος καὶ ἀπωθεῖ αὐτοὺς πρὸς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας, ὅπου ὑποδεχόμενοι αὐτοὺς οἱ ἄνεμοι, τοὺς διασκορπίζουσι καὶ τοὺς διαλύουσι· διὰ τοῦτο δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς χώρας ταύτης προσπνέοντες ἄνεμοι, ὅ,τε νότος καὶ ὁ λίψ, εἶνε ἐκ πάντων τῶν ἀνέμων οἱ βροχερώτατοι. Νομίζω ἐν τούτοις, ὅτι ὁ ἥλιος δὲν ἀποπέμπει ὅλον τὸ ὕδωρ, ὅσον κατ' ἔτος ἐλκύει ἀπὸ τοῦ Νεῖλου, ἀλλ' ὅτι κρατεῖ περὶ αὐτὸν μέρος αὐτοῦ. Πραϋνομένου δὲ τοῦ χειμῶνος, ἐπανερχεται πάλιν ὁ ἥλιος εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ὁπότε πλέον ἔλκει ὑδάτους ἐκ πάντων ὁμοίως τῶν ποταμῶν· διόπερ ἔως τότε μὲν αὐτοὶ, προστιθεμένου εἰς αὐτοὺς τοῦ διὰ τῶν χαραδρῶν τῆς χώρας συρρέοντος ἐν αὐτοῖς πολλοῦ ὀμβρίου ὕδατος, ρέουσι μεγάλοι· τὸ δὲ θέρος, στερούμενοι τῆς ἐκ τῶν ὀμβρῶν αὐξήσεως ταύτης καὶ ἐξατμιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ρέουσιν ἀσθενεῖς. Ὁ δὲ Νεῖλος, μὴ τρεφόμενος ὑπὸ βροχῶν, καὶ ἐξατμιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἐλαττοῦται μόνος ἐξ ὅλων τῶν ποταμῶν αὐτὸς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, καὶ ἐπομένως ῥεῖ πολὺ ὀλιγώτερος τὸν χειμῶνα ἢ τὸ θέρος· διότι κατὰ μὲν τὸ

θέρος ἐξατμίζεται καὶ αὐτὸς ἐξ ἴσου μετὰ πάντων τῶν ἄλλων ποταμῶν· τὸν δὲ χειμῶνα ὑφίσταται τὴν ἐπενέργειαν αὐτὴν τοῦ ἡλίου μόνος αὐτός· διόπερ νομίζω, ὅτι αἰτίος τοῦ φαινομένου τούτου εἶνε ὁ ἥλιος.

(ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΠΑΠΥΡΟΥ

ὑπὸ

Δ. Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχεια).

Παπύρους δὲ καλοῦσι τὴν σήμερον οἱ ἀρχαιολογούντες τὰ ἀρχαῖα χειρόγραφα, τὰ γεγραμμένα ἐπὶ χάρτου, ἐκ τῶν χιτῶνων τοῦ κορμοῦ τῆς βύβλου κατεσκευασμένου. Εὐρίνται δὲ μέχρι τοῦδε οἱ πάπυροι γεγραμμένοι εἰς Αἰγυπτιακὴν γλῶσσαν, Ἑλληνικὴν, Λατινικὴν καὶ Φραγκικὴν.

Καὶ ἀφθονώτατοι μὲν πάντων ὑπάρχουσιν οἱ Αἰγυπτιακοὶ πάπυροι, γεγραμμένοι εἰς γλῶσσαν αἰγυπτιακὴν ἀρχαίαν καὶ πασῶν τῶν ἐποχῶν διὰ χαρακτῆρων *ιερογλυφικῶν* (σπάνιοι), *ιερατικῶν* (συνηθέστατοι), *ἡδημοτικῶν* (σπανιώτατοι), ἢ εἰς τὴν λεγομένην *Κοπτικὴν*, ἥτις οὐδὲν εἶνε ἄλλο ἢ αὐτὴ ἡ δημώδης καὶ λαλουμένη τότε αἰγυπτιακὴ, γραφομένη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Πτολεμαίων διὰ τῶν 24 χαρακτῆρων τοῦ Ἑλληνικοῦ αλφαβήτου καὶ 6 τοῦ δημοτικοῦ. Καὶ οἱ μὲν κυρίως Αἰγυπτιακοὶ πάπυροι, ἀνευρίσκονται ἐν ταῖς ὑπερείκοις ταφαῖς ἐν εἰδεί εἰλήματος κυλινδρικοῦ, τεθειμένου ἐντὸς πυξίδος, προσηρτημένης μεταξὺ τῶν ταινιῶν τῆς μομίας τοῦ νεκροῦ, περιέχουσιν ἱστορικὰ γεγονότα ἢ χρονολογίας, βασιμικά διατάγματα, ἐπιστή-

μους μετά ὑπαλλήλων ἀρχῶν ἀλληλογραφίας, ἢ πραγματεύονται περὶ ἐπιστημονικῶν πραγμάτων, ἱατρικῆς, φέρ' εἰπεῖν, ὕλης, ἀστρονομίας, μαγείας, ἢ περὶ ἠθικῶν δογμάτων καὶ θερησκευτικῶν ἀντικειμένων. Ἄλλ' οἱ πλεῖστοι τῶν ἄχρι τούτου εὐρημένων ἐν Αἰγύπτῳ πάπυρων πραγματεύονται ἀπερὶ τῆς ἐν τῷ φωτὶ ἐμφανίσεως τοῦ τεθνεώτος ἤτοι περὶ τῆς ἐκ τοῦ ἡλίου ἐκπηγάσεως τῆς ψυχῆς καὶ τῆς εἰς τὸν ἥλιον ἐπανόδου τῆς μετὰ θάνατον. Ἡ ἱερὰ αὕτη καὶ δογματικὴ πραγματεία εἶνε στερεότυπος, καὶ τυπικῇ, διηρημένη εἰς παλλὰ, καὶ ἀγνώστου ἐτι ἀριθμοῦ, κεφάλαια πάντοτε σχεδὸν γεγραμμένη δι' ἱερατικῶν χαρακτήρων, σπανίως δὲ ποτε καὶ δι' ἱερογλυφικῶν, καὶ φέρουσα ἐνιαχοῦ σημειώσεις, ἐπεξηγήσεις ἢ κεφαλίδας δι' ἐρυθροῦ χρώματος, καὶ εἰκονογραφίας ἐπεξηγηματικῆς. Σημειωτέον δ' ὅμως, ὅτι οἱ ἐντάριοι οὗτοι πάπυροι δὲν περιέχουσι πάντοτε τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν κεφαλαίων, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλον, πολλάκις δὲ καὶ τρία ἢ δύο μόνον, ἢ καὶ ἐν κεφάλαιον, ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ θραχέα μόλις τινὰ ἀποσπάσματα ἐνὸς τινος κεφαλαίου, καὶ φαίνεται, ὅτι ἡ ποσότης τῶν γραφομένων κεφαλαίων ἦν ἀνάλογος πρὸς τὴν κατάστασιν τοῦ βαλάντιου τοῦ τεθνεώτος ἢ τῶν συγγενῶν αὐτοῦ. Ὁ μᾶλλον δ' ἐκτενὴς τοιοῦτου εἶδους πάπυρος εἶνε σήμερρον ὁ ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Τουρίνου ἀποκείμενος καὶ περιλαμβανὼν ἑκατὸν ἐξηκοντα πέντε κεφάλαια καὶ ὅμως ἀμφίβολον εἶνε ἐτι, ἂν καὶ οὗτος περιλαμβανῇ ὁλόκληρον τὴν νεκροβιβλον, τὸ καθιερωμένον δηλ. ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις λειτουργικὸν τῶν νεκρῶν, ἢ ἂν θ' ἀνευρεθῶσι ποτε πάπυροι ἄλλοι ἐκτενέστεροι αὐτοῦ, ἢ τοῦλάχιστον πά-

πυροι, περιέχοντες κεφάλαια τινὰ μεμονωμένα, μὴ περιεχόμενα ἐν αὐτῷ.

Οἱ δὲ διὰ δημοτικῶν χαρακτήρων γεγραμμένοι αἰγυπτιακοὶ πάπυροι, σπανιώτατοι ὄντες, ὡς προείπομεν, περιλαμβάνουσιν ὕλην οἰκιακῆς οἰκονομίας, καταλόγους ὀνομάτων ἢ πραγμάτων κ.τ.λ. καὶ εἶνε βαρυτιμώτατοι πάντων, ἀφ' ἧς ἰδίως ὁ διάσημος Αἰγυπτιολόγος καὶ σεβαστὸς ἡμῶν φίλος, κ. Brugès διπυκλόυνε καὶ ἐπιστηματοποιεῖ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν διὰ τῶν θαυμασίων αὐτοῦ περὶ τὴν γραφὴν ταύτην ἀνακαλύψεων καὶ ἐρμηνειῶν.

Οἱ δὲ εἰς Κοπτικήν γλῶσσαν γεγραμμένοι πάπυροι εἶνε ἀφθονώτατοι, καὶ περιλαμβάνουσι τεμάχια τῆς Παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης, συναξάρια καὶ μαρτυρολόγια ἁγίων, τὸ πλεῖστον Αἰγυπτίων, κανόνες, τυπικά, ἀκολουθίας κ.τ.λ.

Οἱ δ' Ἑλληνικοὶ πάπυροι, γεγραμμένοι δι' ἑλληνικῶν χαρακτήρων καὶ εἰς γλῶσσαν ἑλληνικὴν τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς, περιέχουσιν ὕλην τὰ πολλὰ ἱστορικὴν, φιλοσοφικὴν, ἐπιστημονικὴν ἐν γένει, ἐνίοτε δὲ καὶ καταλόγους ὀνομάτων ἢ πραγμάτων κ.τ.λ. εἶνε δὲ πολυτιμώτατοι καὶ λίαν σπάνιοι. Καὶ ἐν Αἰγύπτῳ μὲν ὀλίγιστοι μέχρι τούτου εὕρηται πάπυροι Ἑλληνικοί, πλεῖστοι δ' ὅμως καὶ σπουδαιότατοι εἶδον τὸ φῶς τοιοῦτοι κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ παρὰ τὴν Νεάπολιν Ἡρακλείου, τοῦ συγκαταχωσθέντος, ὡς γνωστὸν, μετὰ τῆς Πυρραμίδος ὑπὸ τῆς τέφρας τοῦ Βεσουβίου κατὰ τὸ 79 ἔτος Π. Χ.

Οἱ δὲ Ρωμαῖκοὶ πάπυροι, γεγραμμένοι εἰς γλῶσσαν Λατινικὴν καὶ διὰ ἑλληνικῶν ῥωμαϊκῶν τῆς λαμπροτέρας τῶν αὐτοκρατορῶν

ἐποχῆς, περὶ πολλῶν καὶ διαφόρων πραγματεύονται ἀντικειμένων καὶ εἶνε σπανιώτατοι.

Οἱ Φραγκικοὶ τέλος πάπυροι περιλαμβάνουσι τὸ πλεῖστον δημόσια ἔγγραφα, συμβόλαια, διαθήκας, διπλώματα κ.τ.λ. σπανιότατα δὲ ποτε πραγματείας ἱστορικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς. (ἑπτα τὸ τέλος).

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Συνέχεις (ἴδε Ἀριθ. Β'.)

Κεφάλαιον Α'.

Περὶ τοῦ μετὰ τὸν Κατακλυσμὸν οἰκισμού τῆς νήσου.

Ἀφοῦ διεσπάρησαν οἱ ὀλίγοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι τῆς Κιβωτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ πολλοὺς χρόνους ὕστερον, (1) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Ιωβᾶν, ὁ Χεττίμ, περιπλέων τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας, προσωρμίσθη εἰς Κίτιον, καὶ ἐκεῖ κατώκησεν. Ἡ νῆσος τότε ἦτον ὁλῶς ἀκατοίκητος. Δάση μόνον πυκνὰ καὶ ἀδιάβατα ἐκάλυπτον αὐτήν. Ὁ Χεττίμ, ὡς καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, ἐτρέφοντο ἐπὶ πολὺν καιρὸν μὲ καρποὺς δένδρων καὶ ρίζας φυτῶν, καὶ μάλιστα μὲ βελάνους, τὸ παλαιὸν τοῦτο τῶν Πελασγῶν ἐντρυφήμα. Οἱ Κιτιεῖς ἐζῆσαν διακόσια ὁλόκληρα ἔτη ἀνεξάρτητοι καὶ μόνον τοὺς τὰ πέριξ τῆς νήσου κατοικοῦντας Φοίνικας ἀπὸ τοὺς ξένους ἐγνώρισαν, μεθ' ὧν πολλάκις καὶ εἰς ἐμίδας περιήλθον, ἐποχλοῦντες αὐτοὺς καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐνοχλοῦ-

μενοι. Τέλος ὁμως ἀπώλεσαν τὴν ἐλευθερίαν των, πληρώσαντες ἀκριβῶς τὸν ὀλίγον ἐκεῖνον χρόνον τῆς εὐημερίας καὶ εὐτυχίας των.

Κεφάλαιον Β'.

Ἰστορία τῆς νήσου εἰς διαφόρους, μέχρι τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

Νίνος, ὁ πρῶτος τῶν Ἀσσυρίων καὶ τῶν Βαβυλωνίων ὁ τύραννος, ὑπὸ κατακτητικοῦ πνεύματος ὠθούμενος ἐπὶ τῶν διαφόρων τῆς Ἀσίας λαῶν, ὑπέταξεν καὶ τοὺς Κιτιεῖς, ἀόπλους τότε ὄντας καὶ ἀνικάνους πρὸς ἀντίστασιν, καὶ διώρισεν ἐξουσιαστὴν αὐτῶν ἕνα Ἀσσύριον, τοῦ ὁποίου πρῶτον ἔργον ὑπῆρξε νὰ ἐπιβάλλῃ τοῖς Κιτιεῦσιν ὡς Θεὸν τὸν Βῆλον (1) καὶ νὰ διατάξῃ νὰ προσφέρωσιν αὐτῷ θυσίαν οὐχὶ μόνον πρόβατα καὶ βόας, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπους καθ' ἑκατοντάδας. Μετὰ ταῦτα, μὴν ἀρκούμενος εἰς τὴν βάρβαρον ταύτην διαταγὴν, ἐθέσπισε νόμον ἕτερον βδελυρὸν καὶ ἀποτρόπαιον, ὡς ὁ Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, Βιβ. α. «Ὁ δὲ δὴ αἰσχιστος τῶν νόμων ἐστὶ τοῖσι Βαβυλωνίοισιν, ὧδε. Δεῖ πᾶσαν γυναῖκα ἐπιχωρὶν, ἰζομένην εἰς ἱρὸν Ἀφροδίτης, ἀπαξ ἐν τῇ ζωῇ μιγῆναι ἀνδρὶ ξένῳ, ἐνιαχὴ δὲ καὶ τῆς Κύπρου ἐστὶ, παραπλήσιος τούτῳ νόμος.» Καὶ Σέξτος ὁ Ἐμπειρικός, Βιβ. γ'. ἀπαρ' ἐνίοις δὲ αὐτῶν αἱ κόραι, πρὶν τῶν γάμων τὴν προῖκα ἐξ ἐταιρήσεως συνάγουσαι γαμοῦνται.» Ἄλλοι ὁμως ἱστορικοὶ λέγουσιν ὅτι τὸν νόμον τοῦτον ἐθέσπισεν ἡ Ἀφροδίτη καὶ οὐχὶ ὁ Ἀσσύριος. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι καὶ ἡ Ἀφροδίτη δὲν ἔμεινεν ἀμέτοχος, καὶ ἂν δὲν τὸν ἐθέσπισεν, ἐλάμπρυνεν ὁμως αὐτὸν πολ-

(1) Κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἱστορικοὺς ἔτι 1656 ἀπὸ τῆς δημιουργίας.

(1) Θεὸς πρῶτος τῶν Ἀσσυρίων.

λάκις διὰ τῆς παρουσίας της. Ὁ Ἀσσύριος ἐπὶ τέλους κατήντησεν ἀνυπόφορος. Ἐβά-
ρυνεν τοὺς Κυπρίους μὲ ἔργα σκληρά· διέτα-
ξεν αὐτοὺς νὰ καθαρίζωσι τὴν νῆσον ἀπὸ τὰ
δάση καὶ συνεχώρησεν εἰς τοὺς ξένους νὰ ἔ-
χῃ ἕκαστος ὡς ιδιόκτητον ὅσῃ γῆν ἤθελε
καθαρίσει. Ὁ Ἐρατοσθένης διὰ τοῦ Στράβω-
νος, Βιβ. ΑΔ'. λέγει περὶ τούτου τὰ ἐξῆς
«Φοῖοι δὲ καὶ μὴ γεωργεῖσθαι, μικρὰ μὲν ἐ-
πωφελεῖν τὰ μέταλλα πρὸς τοῦτο δενδρο-
τομούντων πρὸς τὴν καυσίν τοῦ χαλκοῦ, καὶ
τοῦ ἀργυρίου προσγενέσθαι δὲ καὶ τὴν ναυ-
πηγίαν τῶν στόλων, ἡδὴ πλεομένης ἀδεῶς
τῆς θαλάσσης, καὶ μετὰ δυνάμειν. Ὡς δὲ
οὐκ ἐξενίκων (οἱ Κύπριοι) ἐπιτρέψαι τοῖς βου-
λομένοις καὶ δυναμένοις ἐκκόπτειν, καὶ ἔχειν
ιδιόκτητον, καὶ ἀτελῇ τὴν διακαθαρεῖσαν
γῆν.» Οἱ Ἀσσύριοι ἐκράτησαν τῆς νήσου περὶ
τὰ τριακόσια ἔτη, καὶ πόλεις καὶ φρού-
ρια, καὶ ναοὶ, καὶ ἀνάκτορα, ἐκτίσθησαν, πολ-
λαπλασιασθέντων τῶν κατοίκων αὐτῆς, ἀλλὰ
καὶ διαφθαρέντων, καὶ ἐξηχρεωθέντων.

Ἐτεῖ 2,264, ἀπὸ κτίσεως κόσμου καὶ
229, ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς νήσου ὑπὸ τῶν
Ἀσσυρίων ἐγεννήθη ἡ ὡραία Ἀφροδίτη, κατὰ
τοὺς περισσοτέρους ἱστορικοὺς, ἐν τινὶ χω-
ρίῳ τῆς Νήσου, πρὸς τὰ βόρεια αὐτῆς μέρη
κεῖμενον καὶ Ἀφροδίσιον καλούμενον. Ἀ-
γνοεῖται ὅμως ἂν ἐξ αὐτῆς ἐδόθη τὸ ὄνομα
εἰς τὸ χωρίον ἢ ἂν αὕτη ἀπὸ τοῦ χωρίου ἔ-
λαβε τὸ ἐδικόν της. Τὸ χωρίον τοῦτο, πι-
στεύομεν, ὅτι ἔκειτο μεταξύ Κυρηνίας καὶ
Ἀλκάνθου κώμης ἢ Ἀκανθοῦς, ὡς σήμερον
ὀνομάζεται. Οἱ ποιηταὶ μυθολογῶσιν ὅτι
ἡ ὡραία γυνὴ ἐγεννήθη ἀπὸ τοῦ ἀφροῦ τῆς
θαλάσσης, ἡμεῖς ὅμως, μὴ πιστεύοντες τοῦς

μύθους, παραδεχόμεθα ὅτι ὑπῆρξεν ἰσως ποτὲ
γυνή, ἀπαράμιλλος κατὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν
ὡραιότητα, ἣτις ζῶσα μὲν ἐθαυμάζετο, ἀπο-
θανοῦσα δὲ ἀπεθεώθη ὑπὸ τῶν μεταγενεστέ-
ρων. Ἐν τῇ παλαιᾷ Πάφῳ ἡ Ἀφροδίτη ἐφύ-
τευσε κῆπον, περίφημον καταστάντα τότε
διὰ τὰ ἐν αὐτῷ εὐώδη καὶ ποικίλα ἄνθη, ὃ
δὲ Ἀγαπήνωρ, ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων,
μετὰ τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος, κατώκησε,
φαίνεται, τὴν νέαν Πάφον καὶ ἡγεῖρεν, ὡς
ἱστορεῖ ὁ Πausanias, ἀξιοθαύμαστον ναὸν
πρὸς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ ὡραιότης τῆς
γυναϊκὸς ταύτης συνέτεινεν ἐπίσης εἰς τὸ νὰ
πολλαπλασιασθῇ ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοίκων
τῆς νήσου καὶ πλούτῃ ἄπειρα ἐπ' αὐτῆς νὰ
συσσωρευθῶσιν ὡς ἐκ τῶν βαρυτίμων τῶν με-
γιστάνων καὶ πλουσιῶν δώρων, ἅπερ μετ' ἐν-
θουσιασμοῦ προσέφερον εἰς τὴν θεὰν τοῦ κάλ-
λους καὶ τῆς ὡραιότητος. Ὅτε ἡ βασιλεία
τῶν Ἀσσυρίων ἤρχισεν νὰ διαμοιράζεται καὶ
νὰ κατακερματίζεται καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ
ἀδυνατῇ καὶ νὰ παρακμάζῃ, ἡ δὲ τῶν Ἀρ-
γείων νὰ ὑποτάσῃ λαοὺς καὶ ἔθνη, αὐξάνου-
σα καὶ πλουτοῦσα, ἡ Κύπρος ἐφημίζετο ἐπὶ
πληθυσμῷ, πλούτῳ καὶ δόξῃ. Κράσσοι, οὐκ οὐκ
τοῦ Ἀργεῖου, πέμπτου βασιλέως τῶν Ἀργείων,
θαυμαστὸς γενόμενος ἐν πολέμοις, ἔτεῖ 2,345
ἀπὸ κτίσεως κόσμου, ἀφοῦ κατετρόπωσε πό-
λεις, ἔθνη, λαοὺς καὶ βασιλεῖς, ὥρμησε καὶ
κατὰ τῆς νήσου, καὶ πολεμήσας ἀνδρείως Ἀσ-
συρίους τε καὶ Κυπρίους, ἐκυρίευσεν αὐτῆς.
Ἐκτίσεν δὲ δύο πόλεις, ἐν αἷς κατώκησε, πε-
ριτειχίσας αὐτάς, καὶ ὠνόμασε τὴν μὲν μίαν
Ἀκτὴν Ἀργείων πρὸς ἐνθύμησιν τῆς νίκης,
τὴν δ' ἑτέραν Κουρίαν. Ἀλλ' οἱ νέοι οὗτοι
κατακτῆται μὴ δυνήθοντες νὰ ὑποδουλώσω-

σιν ἀπάσας τῆς νήσου τὰς πόλεις ἀπεδιώ-
χθησαν ἐκεῖθεν μετὰ 140 ἔτη, ὅτε, εἰς τῶν
Κιλικίων, ὁ Πυγμαλίων (1) υἱὸς τοῦ Κιλικίου,
βασιλέως τῆς Καρμαρίας, βλέπων μετὰ
ζηλοτυπίας τὸν ἀδελφόν του Λάμφακον μέλ-
λοντα νὰ βασιλεύσῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ
πατρὸς των, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸν ἑαυτὸν τοῦ
καταδικαζόμενον εἰς αἰώνιαν ἀφάνειαν, ἀπε-
φάσισε νὰ κυριεύσῃ διὰ τῶν ὅπλων τὴν νῆσον
καὶ νὰ κηρυχθῇ βασιλεὺς αὐτῆς, ὅπερ καὶ
μετὰ μεγάλην καὶ γενναίαν ἀντίστασιν
τῶν κατοίκων κατώρθωσεν, ἔτεῖ 2,485 Α.Κ.

Ὁ Πυγμαλίων ἦτον ἀνὴρ ἀνδρείος καὶ γίγας
κατὰ τὸ σῶμα. Διέταξε τοὺς Κυπρίους οὐχὶ
μόνον νὰ ὀνομάζωσιν αὐτὸν βασιλέα, ἀλλ' εἰ-
σέτι καὶ ὡς θεὸν νὰ τιμῶσιν. Ἐκτίσεν νέας
πόλεις καὶ δυνατὰ φρούρια ἐπὶ τῶν κορυφῶν
τῶν ὀρέων, ἀποκαταστήσας τὴν νῆσον ἀλη-
θῶς πολεμικὴν. Οἱ Κύπριοι μετὰ τὸν θάνα-
τόν του ἡγεῖραν αὐτῷ ἀνδριάντα καὶ ἔθε-
ποίησαν αὐτόν. Τοῦτον διεδέχθη ὁ υἱὸς τοῦ
Πάφου, ὅστις ἐκτίσεν τὴν πόλιν τῆς παλαιᾶς
Πάφου, τιτολορηθεὶς κατὰ τὸ παράδειγμα
τοῦ πατρὸς τοῦ Θεός. Ἐπειτα ἐβασίλευσεν
ὁ Κινύρας, ὃν ὁ Ἀπολλοδώρος καλεῖ γαμ-
βρόν τοῦ Πυγμαλίωνος καὶ κτήτωρα τῆς
Πάφου. Δυνατὸν ὁ Κινύρας, ἀφοῦ ἐβασίλευ-

(1) Ὁ Πορφύριος Βιβ. ζ'. λέγει, ὅτι ἦν
ἐκ Φοινίκης καὶ Τύρου, βασιλεὺς ὢν ἐκεῖ,
εἰτα ἐλθὼν εἰς τὰ μέρη τῆς Πάφου ἐκεῖ ἐ-
βασίλευεν, υἱὸς ὢν Πυγμαλίου, ἀδελφὸς δὲ
Λιδώρης «Τῷ γένει μὲν φοινίκα βασιλεύ-
σαντα Κυπρίων» Αὐτὸς οὗτος ἐκτίσεν καὶ
τὴν Καρπασίαν πόλιν ἐπὶ τῇ ἀκρᾷ τῶν
κελεδῶν.

σεν εὐθὺς μετὰ τὸν Πάφον, νὰ ἐκαλλώπισε
τὴν πόλιν, ἀλλὰ τὸν θεμέλιον λίθον ἔθεσεν
ὁ Πάφος, οὗ καὶ τὸ ὄνομα διετήρησε. Περὶ
τοῦ πατρὸς τοῦ Κινύρα οἱ ἱστορικοὶ διαφω-
νοῦσι μεταξύ των. Ὁ μὲν Σουίδας λέγει,
Κινύρης θεάντος παῖς, βασιλεὺς Κύπρου,
ζάπλουτος, ὃν φασὶν ἀμιλλώμενον τῷ Ἀπόλ-
λωνι, ὡς οἱ αὖ μουσικῆς τεχνήτην, Ἀπολωλότα.
Δι' ὃ καὶ ὁ Κινύρας ἐκλήθη Παρωνύμιος τῇ
Κινύρᾳ. Ὁ δὲ Ἡσύχιος, Κινύρας, Ἀπόλ-
λωνος καὶ Φερνάκης παῖς, βασιλεὺς Κυπρίων
καὶ ὁ Πίνδαρος Πυθία, ὡδὴ. Β'. διὰ τὴν μου-
σικὴν αὐτοῦ.

Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν

Πολλάκις φάμαι Κυπρίων. Τὸν ὁ

Χρυσόχαίτας Προφρόνως

Ἐφίλιν' Ἀπόλλων

Ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτης.

Τούτου δὲ ὁ σχολιαστὴς λέγει. Ἐγένετο
ὁ Κινύρας βασιλεὺς Κυπρίων, καὶ Ἱερεὺς τῆς
Κυπρίας Ἀφροδίτης, ἀφ' οὗ οἱ ἐν Κύπρῳ
Κινυράδαι τῇ θεᾷ ἀνιερῶντο. Καὶ ὁ ρηθεὶς
Ἀπολλοδώρος, Βιβ. γ'. οὗ παῖς ἐγένετο Φα-
έθων· τούτου δὲ Ἀστύνοος, τοῦ δὲ Σάνδα-
κος, ὃς ἐκ Συρίας ἐλθὼν εἰς Κιλικίαν, πόλιν
ἐκτίσεν Κελάνδεριν, καὶ γήμας θανάκην, ἡ
Φαρνάκην τοῦ Μεγεστέρου, Κινύραν τῶν
Συρίων βασιλεῖα ἐγέννησεν· Κινύρας οὗτος ἐν
Κύπρῳ παραγινόμενος σὺν λαῷ ἐκτίσεν Πάφον,
Γήμας δὲ ἐκεῖ Μεθάρμην κόρην Πυγμαλίων-
νος, Κυπρίων βασιλέως, Ὁξύπωρον ἐγέννησεν
καὶ Ἀδωνιν, πρὸς δὲ τούτοις θυγατέρας
Ὁρσεδίκην, Λαογόρην καὶ Ἐραισίαν.

Ὁ σχολιαστὴς δὲ τοῦ Πινδάρου ἄλλοθι
λέγει, οὗτος ὁ Κινύρας ἦν Ἀπόλλωνος υἱὸς
καὶ Πάφου, κατ' ἐπίνοιον δὲ Εἰρυμέδοντος, καὶ
Παφίης νύμφης. Ἀλλ' αὐτὸς φαίνεται ὅτι πα-

βυλογίγεται, διότι είναι αδύνατον εἰς ἀνθρώ-
πος νὰ ἔχη δύο πατέρας. Ἐπειτα, Πάφον
γυναῖκα ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει. Ἴσως παφία
νύμφη εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ Πυγμαλίωνος, ἣν
ἔλαβεν εἰς γυναῖκα, ὡς λέγει ὁ Ἀπολλόδωρος,
ὅτι καὶ ὡς ἀληθέστερον κρίνομεν, ἡ ἐκαλεῖτο
οὕτως ἡ Ἀφροδίτη τῆς Πάφου. Παρατρέχον-
τες ὁμῶς ταῦτα προσθέτομεν ὅτι ὁ Κινύρας
ὑπῆρξεν ἐνδοξος βασιλεὺς. Ἐσύστησε τὸ ἱε-
ρατεῖον καὶ εὐπόληπτον αὐτὸ κατέστησε, χρη-
ματίσας καὶ οὗτος πρῶτος τοῦ ναοῦ τῆς Ἀ-
φροδίτης ἱερῆς, ἐστόλισε τὰς πόλεις, καὶ ὡς
οἱ πλείστοι τῶν ἱστορικῶν ἀναφέρουσιν, αὐτὸς
ἐδίδασκεν εἰς τοὺς Κυπρίους τὴν τέχνην τοῦ
κατασκευάζειν ἀγγεῖα καὶ οὐχὶ ὁ Κινύρας,
ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγρίππα, ὡς τινες διατείνονται,
καὶ τὴν μουσικὴν, ἧς ἕνεκεν ἐφθόνησεν αὐτὸν
ὁ Ἀπόλλων. Ὁ Κινύρας φαίνεται ὅτι ἐξῆ
κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πολέμου τῆς Τρωάδος,
διότι ὁ Ἀλκιδάμας ἱστορεῖ ὅτι ὁ Ἀγαμέ-
μνων ἀπέστειλε τὸν Παρμενίδην πρὸς τὸν
Κινύραν τῆς Κύπρου παρακινῶν αὐτὸν νὰ
συστρατεύσῃ μετὰ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν
Τρώων. Ἀντὶ ὁμῶς ὁ Παρμενίδης νὰ πείσῃ
εἰς τοῦτο τὸν Κινύραν, ἐξηγοράσθη ὑπ' αὐτοῦ
διὰ χρημάτων καὶ δι' ὑποσχέσεώς του ὅτι θὰ
στεῖλῃ πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα ἑκατὸν πλοῖα
παρατεταγμένα καὶ ὁ ἴδιος τῆς ἐκστρατείας. Ὁ
Κινύρας πρὸς ἐκπλήρωσιν πάσης πρὸς τὸν
ἀπατηθέντα Παρμενίδην ὑποσχέσεώς του ἔ-
στειλε τῷ Ἀγαμέμνονι ἕνα χαλκοῦν θώρακα,
περὶ οὗ ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει, Ἰλιάδ. Α.

Κρημίδας μὲν πρῶτα περὶ Κρημῶν
ἔθηκε
Καλῆς, Ἀργυρέοισιν ἐπὶ σφυρίοις ἀρα-
ρῦας.

Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνε
τόν, ποτὶ οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήιον εἶ-
ραι

Πείθετο γὰρ Κύπρον δὲ μέγα κλέος,
οὐ γὰρ ἀχαιῶν.
Ἐς τοῖνυν νήεσσιν ἀναπλεύσασθαι ἔ-
μελλον.

Τούτῳκα οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βα-
σιλῆ.

Λέγεται ὅτι ὁ Κινύρας ἀντὶ τῶν ὑποσχε-
θειῶν ἑκατὼν νηῶν ἀπέστειλε τῷ Ἀγαμέ-
μνονι μίαν μόνην, τὰς δ' ἄλλας ἐννεήκοντα
ἐννέα ὡς καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῶν ἐπλάσεν ἐκ
πηλοῦ πρὸς ἐμπαιγμὸν καὶ περιφρόνησιν τοῦ
βασιλέως, ὅστις ὀργισθεὶς ἐξεστράτευσε κατὰ
τῆς νήσου καὶ ἐκυρίευσεν αὐτῆς, ἀποδιώξας
τοὺς μετὰ Κινύραν. Τὸ τοιοῦτον φαίνεται
ὅτι ἔχει μικρὰν ὑπόστασιν, διότι ὁ Ἀγαπή-
νωρ, ὡς θέλομεν ἀναφέρει κατωτέρω, ἐλθὼν
εἰς τὴν νήσον, κύριος αὐτῆς κατέστη. Δὲν
πιστεύομεν ὁμῶς ὅτι τὰ πῆλινα πλοῖα ἦσαν
ἡ αἰτία, ἥτις τὸν Ἀγαπήνωρα παρεκίνησε νὰ
ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐκστρατείαν ἐκείνην. Ὁ Κιν-
ύρας ἦτο τόσο μικρὸς βασιλεὺς ὡς πρὸς τὸν
Ἀγαμέμνονα, ὥστε καὶ ἐξω φρενῶν εἶναι ἦτο
δὲν ἤθελε τολμήσῃ πάλιν νὰ ἐμπαίξῃ τοι-
οῦτον ἄνδρα, ριψοκινδυνεύων οὕτω τὴν δυνα-
στείαν καὶ τὴν ζωὴν του.

Ὁ Πλίνιος διηγεῖται βιβ. ζ'. κεφ. μ. ὅτι
ὁ Κινύρας ἐξῆσεν ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἐξήκοντα
ἔτη, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀμφισβῆται. Ἀμφί-
βολον εἶναι εἰσέτι ἂν ἐξουσίαζεν ὅλης τῆς νή-
σου, διότι οἱ Φοῖνικες κυριεύσαντες προλαβόν-
τως καὶ ἀνοικοδομήσαντες τὸ Κίτιον, πόλιν
ἰδίαν αὐτὸ κατέστησαν, ἐξ οὗ καὶ ὁ Ζήνων
ὁ Κιτιεὺς φιλόσοφος καὶ ἀρχηγὸς τῆς στωϊ-
κῆς αἵρέσεως, ἐπωνομάσθη καὶ Φοῖνιξ Κιτιεὺς.
(ἀκολουθεῖ).

Αἰ ἐν τῷ σχολείῳ τῶν ἀρρένων
δοκιμαστικαὶ ἐξετάσεις.

Καθ' ἃ διὰ τοῦ προλαβόντος φυλ-
λαδίου ἀνηγγείλαμεν, τὴν παρελθούσαν
Δευτέραν (29 Μαρτίου) ἐγένοντο κατ'
αἴτησιν τῆς τῶν Σχολείων τῆς ἡμετέρας
Κοινότητος ἐφορίας δοκιμαστικαὶ ἐν τῷ
σχολείῳ τῶν ἀρρένων ἐξετάσεις. ἔρχο-
μεθα δὲ νῦν νὰ ἐκθέσωμεν ὅπως οὖν ἐν
λεπτομερείᾳ τὰς ἐξ αὐτῶν γενομένας
ἡμῖν εὐαρέστους ἐντυπώσεις.

Οἱ τῆς ἀνωτάτης τοῦ Συνδιδασκτικοῦ
τάξεως 4 μαθηταί, ὧν οἱ δύο πρὸ τριῶν
ἔτι μηνῶν, ὅτε προσήλθον εἰς τὸ σχο-
λεῖον, οὐδὲν ἐγίνωσκον ἄλλο ἢ ἀνάγνω-
σιν καὶ γραφὴν, ἐξετασθέντες εἰς τὰ ἐλ-
ληνικά (ἀνάγνωσιν καὶ ἐξήγησιν νεκρι-
κῶν διαλόγων τοῦ Λουκιανοῦ, τεχνολο-
γίαν μέχρι τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων
μετὰ πάντων τῶν τῆς γραμματικῆς κα-
νόνων καὶ γραφὴν ἀρχαίου καὶ νεωτέρου
κειμένου καθ' ὑπαγόρευσιν), ἔτι δὲ εἰς
τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν (ἀνάγνωσιν καὶ
ἀνάλυσιν κειμένου, μετάφρασιν ἐκ τοῦ
Γαλλικοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν καὶ τὰνά-
παλιν, γραφὴν καθ' ὑπαγόρευσιν) εἰς τὴν
ἱερὰν κατήχησιν, Ἑλληνικὴν ἱστορίαν
(μέχρι τῶν Μηδικῶν), Γεωγραφίαν
(Φυσικὴν καὶ πολιτικὴν τῆς Εὐρώπης)
καὶ Ἀριθμητικὴν (μέχρι τῶν συμμιγῶν),
ἀπήντησαν λίαν εὐστόχως καὶ μετὰ με-
γάλῃς ἐτοιμότητος.

Οἱ μαθηταὶ τῆς κατωτέρας τάξεως
τοῦ Συνδιδασκτικοῦ, ἐξετασθέντες εἰς
ταῦτα μαθήματα, κατωτέρου βαθμοῦ, (μι-
κρὰν γραμματικὴν, ἀνάγνωσιν καὶ ἐξήγη-
σιν μικρῶν φράσεων τῆς χρηστομαθείας,
τεχνολογίαν ἀνευ κινόνων γραμματικῶν,
Γαλλικῶν δὲ ἐξήγησιν καὶ ἀνάλυσιν φρά-
σεων, μετάφρασιν λέξεων ἑλληνικῶν εἰς
τὸ γαλλικόν, κτλ. ἱερὰς καὶ ἑλληνικῆς
ἱστορίας καὶ γεωγραφίας τὰ κατ' ἐρωτα-
πόκρισιν ἐγχειρίδια) ἀπήντησαν ἐπίσης
λίαν ἐπιτυχῶς καὶ κατευχαρίστησαν ἡμᾶς.

Ὅμοιως οἱ μικροὶ μαθηταὶ τῶν δια-
φόρων τοῦ ἀλληλοδιδασκτικοῦ τμήματος
κλάσεων ἐξετάσθησαν εἰς ἀνάγνωσιν
ἑλληνικοῦ, γαλλικοῦ καὶ ἀραβικοῦ κει-
μένου, ἐπιτυχόντες ἕκαστος ἀναλόγως
τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ χρόνου τῆς φοιτή-
σεώς του.

Ἰδίως δὲ κατευχαρίστησεν ἡμᾶς τὸ
ἐξῆς ἄξιον προσοχῆς, ὅπερ καταδεικνύει
ἀριδύλως τὴν ἠθικὴν δύναμιν τοῦ Ἑλ-
ληνισμοῦ καὶ τὴν μεγίστην ὠφέλειαν
τῆς συστάσεως καὶ διατηρήσεως ἑλλη-
νικῶν σχολείων ὡς οἷόν τε πλειοτέρων
καὶ τελειοτέρων ἀνὰ τὴν Αἴγυπτον. Ἐκ
τῶν ἑτερογλώσσων παιδίων (ἐντοπίων
ὀρθοδόξων, ἰουδαίων, μωαμεθανῶν καὶ
ξένων ἀγγλομερικανῶν) οὐδὲν οὐδὲ λέ-
ξιν ἑλληνικὴν ἐγίνωσκε πρό τινων ἔτι
μηνῶν. Ἦδη δὲ διὰ τῆς εἰς τὸ αὐτο-
σχέδιον ἡμῶν σχολεῖον ὀλιγομήνου φοι-
τήσεώς των, οὐ μόνον ἔμαθον ν' ἀνα-
γινώσκωσι καὶ γράφωσι γράμματα ἑλ-

ληνικά, ἀλλὰ καὶ ἐννοοῦσιν ἤδη πάντα τὴν λαλουμένην ἑλληνικὴν, τινὰ δὲ καὶ ὁμιλοῦσιν ὅπως αὐτήν. Ἐπὶ ὥραν δὲ ὅλην ἠϋφράνθημεν, ἀκούοντες τὰ ἐξελληνιζόμενα ταῦτα παιδία νὰ μεταφράζωσι λέξεις ἑλληνικὰς εἰς τὸ ἀραβικὸν καὶ γαλλικὸν, λέξεις ἀραβικὰς εἰς τὸ ἑλληνικὸν καὶ γαλλικόν. Ἠϋφράνθημεν, ναί! διότι τὰ παιδία ταῦτα, τὰ οὕτως εὐχερῶς ἐξελληνιζόμενα, ἔσονται μετ' ὀλίγον τοσοῦτοι τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀποστολοι παρὰ τοῖς ὁμοεθνεσὶ καὶ ὁμογλώσσοις αὐτῶν ὥς τὸ χάρινάπλῃς δοκιμῆς συσταθὲν πρό τινος ὑπὸ τοῦ φιλομουσοτάτου ἡμῶν Πατριάρχου αὐτοσχέδιον τοῦτο σχολεῖον κατέστη ἤδη φυτώριον ἑλληνισμοῦ, προωρισμένον νὰ παράγῃ κατ' ἔτος ἀριθμὸν τινα παιδῶν δυναμένων νὰ χρησιμεύωσιν ὡς ὅχετοί, μεταγγίζοντες τὸν ζωογόνον ἑλληνισμὸν εἰς τοὺς κόλπους τῶν περὶ ἡμᾶς ἀλλογλώσσων συνοίκων. Τὸ λίαν εὐάρεστον δὲ τοῦτο πρᾶκτικὸν ἀποτέλεσμα, συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ σπουδαιοτάτου γεγονότος, ὅτι ἐν τῇ σχολείῳ αὐτῇ οἱ ἡμέτεροι ἑλληνόπαιδες οὐ μόνον ποτίζονται μὲ τὰ νάματα τῆς θεσπεσίου ἡμῶν γλώσσης, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἐκμάθησιν τῶν παγκοίνων καὶ ἀναγκαϊοτάτων ἐνταῦθα γλωσσῶν, τῆς ἀραβικῆς καὶ τῆς γαλλικῆς, καταγίνονται συγχρόνως, ἀναδεικνύει ἄξιον πάσης προσοχῆς καὶ ὑποστηρίξεως τὸ τῶν ἀρρένων τοῦτο σχολεῖον τῆς ἡμετέρας Κοινότητος, ὃ

περ δέον νὰ βελτιωθῇ ὅ,τι τάχιον καὶ δυναθῇ νὰ παραγάγῃ λαμπροὺς καὶ ἀφθόνους τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἀφεύκτως ἀναμενόμενους καρπούς.

Εἰς προσεχές τι φυλλάδιον σκοπεύομεν νὰ γράψωμεν περὶ τῶν σχολείων τῆς ἡμετέρας Κοινότητος· ἐπιφυλασσόμεθα λοιπὸν νὰ καταδείξωμεν τότε τὰς ἐλλείψεις καὶ ἀτελείας, ὡς καὶ τὰ μέσα τῆς συμπληρώσεως καὶ ἐπανορθώσεως αὐτῶν, τοῦ τε παρθεναγωγείου καὶ τοῦ σχολείου τῶν ἀρρένων.

Πρὸς τὸ παρὸν ἀρκούμεθα νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τὸν γεραρὸν Πατριάρχην Κ. Σωφρόνιον, εἰς οὗ τὴν φιλόμουσον καὶ πεφωτισμένην ἐπιμονὴν ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς ἡ σύστασις τοῦ εἰρημένου σχολείου· νὰ ἐπαινέσωμεν δημοσίᾳ τοὺς διδασκάλους αὐτοῦ ΚΚ. Κωνσταντινίδην καὶ Νέφαλ διὰ τοὺς ἀτρύτους κόπους, οὓς πρὸς παιδαγωγίαν τῶν μικρῶν αὐτῶν ὄντων καταβάλλουσι· νὰ προσελκύσωμεν δὲ τὴν προσοχὴν τῆς ἐφορίας ἐπὶ τοῦ ἀγλαοῦ αὐτοῦ φυτωρίου, καὶ νὰ τὴν πρᾶκαλέσωμεν ἐξ ὀνόματος συμπάσης τῆς ἑλληνικῆς παροικίας ἡμῶν, ὅπως ἐκ παντὸς τρόπου ἐπιμεληθῇ, καὶ βελτιώσῃ, καὶ συμπληρώσῃ τὸ σχολεῖον οὗτο, ὅπερ εἶνε οὐχὶ ὀλιγώτερον τοῦ Παρθεναγωγείου ὠφέλιμον καὶ ἀναγκαῖον εἰς τὴν κοινωσίαν ἡμῶν.